

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 22. Quæ reconciliationem secuta sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

Sæculum V. nocuit, necessarium duximus, ut vobis ex
 A. C. 433. emplum ex antiquis Authographis, quæ
p. 1112. habemus, descriptum mitteremus.

Ep. ad Acac.
Melit. in fine Nempe cum Paulus Emesenus cum
 S. Cyrillo aliquando de fide colloqueretur, serio quæsierat, an ea teneret, quæ
 S. Athanasius ad Epictetum scripsisset. S. Cyrillus respondit: *Habesne hanc Epistolam incorruptam? nam veritatis inimici multa mutarunt. Ego vero in omnibus, & per omnia huic Epistolæ confestio. Habeo Epistolam, reposuit Paulus: sed ex exemplis, quæ habes, dispicere cuperem, an sincera sit. Ergo accepta exempla antiqua cum iis, quæ ipse attulerat, contulit, atque ista fuisse adulterata cognovit. Rogavit S. Cyrillum, ut sibi aliqua ex antiquis exscripta traderet, Antiochiam mittenda.*

§. XXII.

Quæ reconciliationem secuta sint.

Baluz. Syn.
c. 86. Ubi ad Joannem Antiochenum relatum, ratam esse concordiam, rem Theodoreto præscripsit, clariorem omnium actorum expositionem pollicitus, postquam Paulus Emesenus, qui ex Ægypto in itinere esset, advenisset. Sed suspectum erat Theodoreto nomen pacis, & antequam de ea sermo esset, poscebat, illos suis Ecclesiis restitui, quos ob bonam causam contra jus depositos arbitratur.

Joan-

Joannes Antiochenus deinde ad omnes Orientis Episcopos scripsit, ut pacem annuntiaret. *Jam Cyrillus, & nos, inquit: unius sententiæ sumus; eandem tenemus fidem. Nulla superest discordia, nec de pace dubitandi causa. In ea, quam ad nos dedit Epistola, omnia clara sunt, omnia his, quæ proposueramus, conformia. Verba, quibus fidem nostram exprimimus, probat, & explicat Patrum traditionem, quæ, ut ita dicam, periculum subibat, ne ex hominum memoria deleteretur. Distinctionem Naturarum, cum unitate Personæ in Dei Filio docet. Itaque istud omnibus, qui bona voluntate sunt, satis esse debet, & confundere incredulos, qui errorem Apollinaris reducant. Ipsam Cyrilli Epistolam, qua nobis satisfecit, ad vos mitto, eamque, quam ad eundem dedi, ut sciatis, me in hac tractatione nihil servile, aut erubescendum admisisse.*

Aristolaus, re feliciter gesta, Constantinopolim rediit, cum Joannis Antiocheni ad Imperatorem Epistola, qua edocet, initam esse pacem, Sanctum Cyrillum, seque alterum cum altero contentum esse. Se ordinationem Maximiani approbare, & Depositionem Nestorii, atque ejusdem perversam Doctrinam anathematizare. Subjungit: *Rogamus te, quo plenum fiat totius orbis gaudium, & nulla Civitas felicitatis istius expers sit,*

R 5

ut,

Sæculum V.
A. C. 433.

c. 2.

c. 91.

ſæculum V. *ut jubeas, Episcopos, per has turbas Ec-*
A. C. 433. *clesiis suis pulsos, restitui, ne ullum*
multatis vestigium remaneat. Hujus
exempla Tibi non desunt; similibus cir-
cumstantiis pristinis Episcopis in Sedes
suas redire permissum, & illi, qui divi-
sionis tempore ordinati fuere, a functio-
nibus Sacerdotalibus abstinere jussi, dom-
priores decessissent. Conjecturæ locus
 . 87. *est, Joannem Antiochenum hæc scri-*
psisse, ut Theodoreto serviret, & quibus-
dam aliis, pacem nolentibus, nisi depo-
sitis Episcopis liceret ad suas Sedes re-
dire.

Conc. Eph. Joannes Antiochenus etiam Episco-
 p. 3. c. 27. lam Communionis suo, aliorumque E-
 piscoporum, qui cum ipso erant, nomi-
 ne ad S. Sixtum Papam, S. Cyrillum, &
 Maximianum Constantinopolitanum, de-
 dit, qua sententiam latam Concilii E-
 phesini contra Nestorium approbat, de-
 positum agnoscit, impiis ejus dogmati-
 bus anathema dicit, Ordinationem Ma-
 ximiani recipit, & communionem om-
 nium Episcoporum in universo Mundo
 Catholicorum amplectitur. S. Cyrillus
 suo loco ad Papam Sixtum scripsit, & ad
 Maximianum Constantinopolitanum, ut
 hujus pacis certiores redderet. (*)

ibid. c. 41.
init. c. 39.

Epistola

(*) Der Uebersetzer hat schon zur Zeit des heil.
 Joann

Epistolæ S. Cyrilli maturius, quam ^{Sæculum V.} cœteræ, Romam delatæ; & tunc Papa ^{A. C. 433.}

Concilium cum Episcopis, qui ad celebrandum Ordinationis ejus anniversarium advenerant, agebat. Universo populo, in Ecclesia S. Petri congregato, felix nuntium sonuit. Papa ad S. Cy- ^{c. 41.}

rillum, & Joannem Antiochenum gratulatorias scripsit, ambas eadem die, decimo quinto Kalendas Octobris, Theodosio decimo quarto, & Maximo, Consulibus, id est, decima septima Septembr. anno 433. datas. Dies vero Ordinationis S. Sixti, erat vigesima sexta Aprilis; ergo vel Episcopi diu post hanc diem primum advenerant, vel multo tempore Concilium duraverat. In Epistola ad S. Cyrillum dicit Papa, non credere se, Joannem Antiochenum unquam Nestorii errorem secutum, sed suspendisse sententiam. ^{c. 42.}

In Hispania Nestoriani inventi sunt, non ferentes, ut quisquam diceret, Deum esse natum, sed purum hominem ex Virgine natum, & in Cruce passum affirmabant. Duo Fideles viri, nomine Vitalis, &

Joannes Chrysostomus in einer Anmerkung gesagt, daß die Gemeinschaft mit der Römischen Kirche damals aufgehört, und nimmer sey hergestellt worden. Was soll man entweder von seiner Aufrichtigkeit, oder von seiner Wissenschaft in der Kirchenhistorie gedenken?

p. 1177.

Sæculum V.
A.C. 433.

Edit. Sirm.
an. 1630.

& Tonantius, seu Constantius, postquam eos, ut poterant, refutassent, hac super re ad Capreolum Episcopum Carthaginensem scripserunt, rogantes, ut se in hac quæstione veram fidem edocere vellet. (*) Capreolus ipsis respondit, data proluxa epistola, in cujus exordio certiores reddit, Hæresin istam in Oriente Concilio Ephesino damnatam, postea tamen fidem Catholicam de hoc Mystero exponit, & credendi necessitatem asserit unicam in Jesu Christo esse Personam.

§. XXIII.

Vincentii Lerinensis monita.

Eandem Hæresin Nestorii in Gallia Vincentius Lerinensis, sub idem tempus editis adversus Hæreses admonitionibus oppugnavit. In fine moniti secundi dicit, Concilium Ephesinum ante annos trecentis fuisse celebratum. Vincentius, S. Lupi Trecenti.

(*) Hier ergethet sich der Uebersetzer nach seiner schweren Arbeit, und schreibet aus dem Dupin diese Worte heraus: *que ne diroient point les Theologiens de la Cour de Rome, si cette Consultation etoit adressée à l'Evêque de Rome? Quelles consequences ne tireroient-ils point d'une semblable consultation, en faveur des Pretentions de la Cour de Rome? Was folget aber da daraus als daß man die Unbescheidenheit des Dupin, und die böse Art des Uebersetzers erkennet?*